

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 780

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1981 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Τηλ. 3628280

Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος, περιστοιχούμενος ὑπὸ Σεβ. Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν, ἡγεῖται τῆς καθόδου τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς πρὸς τὸν Κεντρικόν Πειραικόν Λιμένα, διὰ τὸν Ἀγιασμόν τῶν Ὑδάτων.

ΜΗΝΥΜΑ

Τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Κυρίου Κυρίου Αὐξεντίου τοῦ Α'

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1981

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ προσφιλεῖ,

Ἐν ἔτος κατεγράφει εἰς τὰς δέλτους τῆς αἰωνιότητος. Καὶ τὸ ἔτος αὐτὸ ὑπῆρξεν ἔτος ἀγωνίας, φόβου καὶ συγχύσεως. Λύπη δὲ βαθυτάτη συνέχει τὴν καρδίαν παντός συνειδητοῦ Χριστιανοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι τὸ ἀπελθόν ἔτος ἀφῆκεν ἀνεκπλήρωτον τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, τῆς ἐνώσεως δηλονότι ἀπάντων τῶν εὐσεβῶν Γ.Ο.Χ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἡμετέρα Πρωτοεραρχικὴ καρδιά τῆς τοιαύτης λύπης πληροῦται οὐ μόνον διὰ τὸ ὡς ἄνω γεγονός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἀποστασίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν αἰώνιον Θεόν, ἀπὸ Ἐκείνου, ὅστις ἐπλάσεν αὐτόν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν αἰώνιον μακαριότητα.

Τὸ ἔτος ὅμως αὐτὸ, τὸ ἀπὸ πλευρᾶς πνευματικότητος βαρυστολούμενον διὰ τοῦ μηδενός, παρῆλθεν. Νέον ἔτος ἀνέτειλε. Ἐς ἐπανέλθωμεν, κατ' αὐτὸ, πλησίον τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός, ὅστις ἀναμένει πάντα ἐκπεσόντα. Ἐς ἀντιληφθῶμεν τὸ δύσκολον καὶ τὸ πονηρόν τῶν ἡμερῶν καὶ ἄς ρυθμίσωμεν τὸν βίον ἡμῶν, ὡς Ἐκείνος θέλει. Ἐς συνειδητοποιήσωμεν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πληττεται καιρίως διὰ τῆς ἀθετήσεως τῶν Κυριακῶν ἐπιταγῶν καὶ τῶν Πατερικῶν κελευσμάτων. Ἐς ἐννοήσωμεν ὅτι, κατὰ τὰς δυσκόλους ταύτας ἡμέρας ἄς διερχόμεθα, ἀνάγκη ἐστὶ ὅπως παρίδωμεν τὰς ἰδιαιτελείας καὶ τὰ προσωπικὰ ὠφέλη, θέτοντες ὑπεράνω αὐτῶν τὸ συμφέρον τῆς Ἀγιοπάτης ἡμῶν Πίστεως. Ἐς ἐργασθῶμεν καὶ αὖθις διὰ τὴν ἐνότητα ἀπάντων τῶν εὐσεβῶν Γ.Ο.Χ. πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ Κυριακοῦ αἰτήματος «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν». Ἐς ἀποδείξωμεν ὅτι, ἡ ἀπευθυνομένη κατὰ τὴν Θεϊαν Μυσταγωγίαν δέησις τῷ Κυρίῳ «ὕπερ εὐσταθείας τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», δυνεῖ ἰσχυρῶς τὰς καρδίας ἡμῶν.

Ἐς ἀναδειχθῶμεν γνήσιοι ὑπηρεταὶ τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ἄς ἐργασθῶμεν συνειδητῶς ἐνθα ἡ πανσθενὴς Δεξιὰ Αὐτοῦ ἔταξεν ἡμᾶς.

Καὶ διὰ τοιούτων σκέψεων περαίνομεν τὸ παρὸν Μήνυμα ἡμῶν, ἀναπέμποντες τῷ Κυρίῳ θερμὴν δέησιν: «Ἐπουράνιε Θεέ, Κύριε τῶν Κυριεύοντων καὶ Βασιλεῦ τῶν Βασιλευόντων, ἐπιδε ἐκ τῶν ὑψωμάτων τῆς Θεϊας Μεγαλωσύνης Σου καὶ ἀπὸ Θρόνου δόξης τῆς Βασιλείας Σου καὶ ἴδε, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ Δεξιὰ Σου. Ναί, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, δεόμεθά Σου ἐκ καρδίας ταπεινώσεως. Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνισταυτοῦ τῆς Χρηστότητός Σου. Τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν τῇ Θεῇ Σου Χάρτι κατεύθυνον. Τὸ εὐσεβές ἡμῶν Ἔθνος καὶ τὸν φιλόχριστον Στρατόν καλῶς διαφύλαξον. Λάλησον ἀγαθὰ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀρχόντων ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Σου καὶ παντός τοῦ Λαοῦ Σου. Τοὺς ἀγαθοὺς, ἐν τῇ ἀγαθότητί Σου διατήρησον· τοὺς πονηροὺς ἀγαθοὺς ποίησον ἐν τῇ Χριστότητί Σου· τοὺς ἐσκορπισμένους ἐπισυνάγαγε· τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ σύναψον τῇ Ἀγίᾳ Σου Ἐκκλησίᾳ. Παῦσον τὰ σκίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν· κατὰβαλε τὸ φρύαγμα τῶν ἐθνῶν· τὰς τῶν αἱρέσεων ἐπαναστάσεις ταχέως τῇ δυνάμει Σου κατάλυσον. Καὶ ἐπὶ πάντας ἔκχεον τὸ πλούσιόν Σου ἔλεος, πᾶσι παρέχων τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, ὥστε κατὰ τὸν Νέον Ἐνισταυτὸν ποιήσωμεν ἔργα ἀγαθὰ καὶ εὐάρεστα Σοὶ τῷ μόνῳ ἀφθάρτῳ καὶ Σοφῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων καὶ Θεῷ ἡμῶν, οὗ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας. Ἀμήν».

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀποστολικῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν
Τῇ 1ῃ Ἰανουαρίου 1981 (Π.Ο.Ε.).

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟΝ Η ΟΣΙΑ ΣΥΓΚΛΗΤΙΚΗ

Συγκλητική λιποῦσα δουλειάν βίου
Κλητοῖς Θεοῦ σύνεστι δούλοις ἐν πόλῃ.

Τῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός Ἰανουρίου ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία προβάλλει ἡμῖν ἀσκήτριάν τινα, ἥτις βιώσασα τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ἀνεδείχθη ὄντως μέλος τῆς ἐπουρανίου συγκλήτου. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ Ὁσία Συγκλητική.

Ἡ ἐν λόγῳ Ὁσία κατήγετο ἐξ εὐσεβοῦς γένους καὶ ἐγεννήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, οἱ δὲ γονεῖς τῆς κατήγοντο ἐκ τῆς Μακεδονίας. Παιδιόθεν ἠγάπησε τὸν Οὐράνιον Νυμφίον, ὥστε ἀνεδείχθη πρότυπον μιμήσεως παρὰ πᾶσι. Πλειστοὶ νέοι ἠτήσαντο τὴν νεαράν κόρην εἰς γάμου κοινωνίαν, πλὴν ὅμως αὕτη ἀπέβλεπε εἰς νυμφίον ἕτερον, τὸν Οὐράνιον Ἰησοῦν. Διό καὶ ὁσάκις ἤκουε πρότασιν τινά, ἀσυζηττεῖ τὴν ἀπερρίπτε. Τό κοσμικόν φρόνημα, λοιπόν, δὲν ἐκυριάρχησεν τῇ Ὁσίᾳ, τῇ ἀγωνιζομένῃ διὰ τὴν ἡθικὴν αὐτῆς τελείωσιν. Αἱ παρακλήσεις τῶν γονέων τῆς δὲν ἔκαμψαν αὐτήν, ἀλλ' οὐδέ καὶ τό

περιβάλλον ἡδυνήθη νὰ ἐπηρεάσῃ αὐτήν. Κατέφευγε εἰς τὴν νηστείαν, ἥτις ἀπειτέλει δι' αὐτὴν φάρμακον σωτήριον, καὶ ταῖς Θεαῖς Γραφαῖς, ἐξ ὧν ἦντλει σωτήρια διδάγματα.

Ἀμα τῇ ἐκδημίᾳ τῶν γονέων τῆς, παραλαμβάνει τὴν τυφλὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν δὲ περιουσίαν τῆς τοῖς πένησι διανείμασα, ἀπέρχεται τῆς πόλεως, κείρεται μοναχὴ καὶ ἀγωνίζεται δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς, ὑπερβαίνουσα καὶ αὐτὰς ἐπὶ τὰς παλαιὰς μοναχὰς εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἀλλ' ὅπως δὲν δύναται «κρυβῆναι πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη», κατὰ παρόμοιον τρόπον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραμείνῃ ἀγνωστος ἡ ἀναχωρήτρια ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ἡ ἁγία Ζωὴ τῆς προσελκύει πλῆθος εὐσεβῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπεθύμουν τὴν ἡθικὴν τελειότητα. Καὶ τότε τὸ μελίρρυτον τῆς Ὁσίας στόμα ἤνοιξεν, διδάσκοντά «ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς». Ἐν πρώτοις συνιστᾷ εἰς τὰς μαθητρίδας τῆς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν καὶ τοὺς συνανθρώπους τῶν, διότι ἀνευ αὐτῆς δὲν δύνανται νὰ τελειοποιηθῶσιν ἡ-

Οἱ Τελετάρχαι τῆς Ἱερᾶς Ποιμῆς. Διακρίνονται ἐξ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν π. Χρυσόστομος, ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου π. Νικόλαος καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος π. Βασίλειος.

Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

«Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει, καί τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ. Σήμερον ἡ ἱερά καί μεγάλωφνος τῶν Ὁρθοδόξων πανήγυρις ἀγάλλεται».

(Ἐκ τῆς Εὐχῆς τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ)

Ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας κατανυκτικῆς, ὑπενθυμίζουσα βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν, ἐωρτάσθη καί ἐφέτος ἡ Δεσποτικὴ Ἑορτὴ τῆς Θείας Ἐπιφανείας ἐν Πειραιεῖ. Ἡ ἐορτὴ αὕτη διὰ τὴν Μαρτυρικὴν Ἡμῶν Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐορτῶν. Ἀποτελεῖ πρᾶνὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ὑπάρχει εὐάριθμος μερίς εὐσεβῶν Χριστιανῶν, οἵτινες βιοῦν τὰς Παιερικὰς ἐπιπαγὰς. Ἀποτελεῖ διαμαρτυρίαν ἐναντίον τῶν Καινοτόμων καὶ τῶν Οἰκουμενιστῶν δι' ὅσα οὗτοι πράττουν ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εἰς βάρος τῆς ἀνωμότητος καὶ ἀκηράτου Ὁρθοδοξίας. Καί τυγχάνει τοιαύτη, διότι δὲν ἐορτάζεται ἐν κλειστῷ χώρῳ, ἀλλὰ δημοσίᾳ, καί δὴ ἐν τῷ ἐπινεύῳ τοῦ πνεύματος ἁγίου.

Τὴν ἡμέραν ταύτην πᾶς εὐσεβὴς Γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ἀναμνησκεται τῶν ἡρωϊκῶν μορφῶν τῶν ἀειμνήστων Ἱεραρχῶν ἡμῶν, Κυκλάδων Κυροῦ Γερμανοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Κυροῦ Χρυσοστόμου, Κυκλάδων Κυροῦ Παρθενίου, Ἀρχιεπισκόπου Κυροῦ Ἀκακίου καί Μαγνησίας Κυροῦ Χρυσοστόμου, οἵτινες, παρὰ τὰς

ἀποστάσεις, τὸ χαλεπὸν τῶν ἡμερῶν καὶ τὸ δριμύ τοῦ χειμῶνος, ἐτίθεντο ἐπικεφαλῆς τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς, ὑπομνήσκοντες ἅψ' ἐνός μὲν τοῖς ἀρμοδίοις τὴν ὑπαρξίν Ἐκκλησιαστικοῦ Σχίσματος ἐν Ἑλλάδι καί ἅψ' ἐτέρου, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην «τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει καί τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ». Διό καί ἡ Ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος τῆς Μαρτυρικῆς Ἡμῶν Ἐκκλησίας στοιχοῦσα τῷ Ἐκείνων παραδείγματι, κατ' ἔτος λαμπρῶς ἐπιτελεῖ τὴν ἐορτὴν ταύτην.

Οὕτω καί ἐφέτος τῆς πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας, τελεσθείσης ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Ἀποστόλου Φιλίππου Πειραιῶς, προεξήρχεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Νικολάου Δεσποτίδου καὶ τοῦ Αἰδ. Πρεσβ. π. Καλλινίκου Μουράτογλου, ἐνῶ οἱ καλλιφωναὶ χοροὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μουσικολογιστάτου κ. Νικολάου Κουκουλάκη ἀπέδωσαν τοὺς θεσπεσίους ὕμνους. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναμνηστικῆς Μυσταγωγίας ἤρχισεν ἡ ἐκκίνησις τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς. Προεπορεύετο ἡ Φιλαρμονικὴ, ἡκολούθουν τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνος ἔχοντα ἐπικεφαλῆς τὸν Διευθυντὴν αὐτῶν Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Καλλινίκον Θεοδοσίου, τὸ κατηχητικὸν Θηλέων τῆς δίδος Εὐθυμίας Σπανοῦ, ἡ Ἱερά Εἰκὼν τῆς Βαπτίσεως ἐστολισμένη δι' ἀνθέ-

θικῶς. Ὁμιλεῖ περὶ ἀκτινοσύνης, περὶ αὐτοελέγχου, περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς εἰς Θεὸν ἀφιερώσεως, περὶ τοῦ ἀδιαλείπτου κατὰ τῶν πονηρῶν λογισμῶν πολέμου, περὶ ταπεινοφροσύνης, περὶ τῆς μνησικακίας, περὶ ἐλεημοσύνης, περὶ πίστεως καὶ ἀπιστίας, περὶ ἀληθοῦς ἀγάπης πρὸς τὸν Ἰησοῦν, περὶ μοναχικῆς πολιτείας καὶ πλειστων ἄλλων. Ἀλλ' ὁ προαιώνιος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου γένους δὲν ἠνείχετο τὴν σωτηριώδη ἀποστολὴν τῆς Ὁσίας Μητρός. Καὶ οὕτως ἀσθενεῖ, πιθανῶς, ἐκ καρκινικῶν ὄγκων. Ὁ διάβολος ἔχαιρε διὰ τοὺς φρικτοὺς πόνους, οὓς ἡ ἐπάρατος νόσος τῇ Ὁσίᾳ προσκάλει. Ἀλλ' αὕτη παρὰ τὸ ὀγδοηκοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος, ὡς νέος Ἰῶβ ὑπέμενεν. Παρὰ τὴν φοβεράν ἀσθένειαν, οὐ παύεται διδάσκουσα καὶ θεραπεύουσα τοὺς ψυχικῶς τραυματιζομένους. Διό καὶ ὁ πειραστὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μὴ δυνάμενος τὴν συντριβὴν τοῦ προκαλεῖ νέαν ἀσθένειαν. Ἡ Ὁσία Συγκλητικὴ ἀγωνίζεται σθεναρῶς. Δὲν ἠττᾶται εὐκόλως. Οἱ πόνοι, αἱ πληγαὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα, ἡ σῆψις καὶ ὁ σφοδρὸς πόλεμος τοῦ σατανᾶ δὲν κάμπουν τὴν νύμφην τοῦ Κυρίου. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἀγωνίζεται γενναίως, ἄνευ τροφῆς καὶ ὕδατος, λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ στόμα τῆς εἶχε μεταβληθεῖ εἰς τεραστίαν πληγὴν. Ὁ ὕπνος τῆς διεκόπτετο ἐκ τῶν πόνων.

Ἀλλ' ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ ἀναπαύσῃ τὴν πιστὴν καὶ εὐκρινῶς ἀφοσιωμένην Αὐτῷ δούλην Του ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν. Προηορθάνθη τὸν θάνατόν της. Εἶδε ἀγγέλους καὶ ἤκουσε φωνὰς παρθένων, αἵτινες τὴν ἐκάλουν πλησίον αὐτῶν. Πάντα ταῦτα ἡ Ὁσία Συγκλητικὴ ἀκηγγεῖται εἰς τὰς συμμοναστρίας της καὶ συμβουλεύει αὐτὰς ὅπως καρτερικῶς ὑπομείνουν τὰς θλίψεις τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ οὐδέποτε ραθυμῶσιν ὡς πρὸς τὰ καθήκοντά των. Πληροφορεῖ αὐτὰς διὰ τὸν ἐπερχόμενον αὐτῇ θάνατον, καὶ οὕτω ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν παραδίδει τὴν ἁγίαν ψυχὴν της εἰς Ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐκ παιδὸς ἠγάπησεν καὶ χάριν Αὐτοῦ ἐχωρίσθη τῆς τοῦ κόσμου τερπνότητος. Ταύτην καὶ ἡμεῖς ἐν θλίψεσι καὶ πνευματικαῖς κακώσεσι ἐπικαλεσώμεθα, καὶ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως αὐτῆς μιμησώμεθα, βοῶντες αὐτῇ: «Ὁσία Μητερ, τὴν ἀληθὴ ἐκκληρίαν ζητοῦσα, πλοῦτον τὸν φθειρόμενον, περισοῖς πίστεως ἡρνήσω» τὴν γὰρ ἀρχῇθεν βουλὴν ἰχνηλατοῦσα, τὸν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ ἠγάπησας, ἡ σφαλλομένων τερπνῶν, ἔχειν τὴν ἀπόλαυσιν ὅθεν ἀμέμπτως βιωσαμένη, ὅλη καλὴ καὶ ἁγιωμος, τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ εὐρέθης οὐ τῆς ωραιότητος τρυφῶσα, λύσιν πταισμάτων ἡμῖν αἰτεῖ, καὶ βίου διόρθωσιν. Συγκλητικὴ Παμμακάριστε».

† Ὁ Ἀχαρνῶν ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ων, τὰ Ἱερὰ Μοναχικά Τάγματα, ἅτινα κατέλιπον τήνν ἡσυχίαν αὐτῶν ἵνα διὰ τῆς παρουσίας των προσδώσουν ἰδιαίτεραν αἰγλήν καὶ λαμπρότητα εἰς τὴν ἑορτήν, ὁ χορός τῶν Ἱεροψαλιτῶν, ὁ Ἱερός Κληρός τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἀποστολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν ὁμόρων Αὐτῇ Ἱερῶν Μητροπόλεων, Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος καὶ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας, οἱ Τελετάρχαι, Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίται π. Νικόλαος Λιαπιδης, Ἀρχιεγγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου π. Χρυσόστομος Βάρκας, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀποστολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ π. Βασίλειος Λιάτσος, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος, καὶ τέλος οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος καὶ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος μετὰ τῶν ἐν Ἀθῆναις παρεπιδημούντων Σεβ. Ἱεραρχῶν Πατρῶν κ. Θεοφίλου, Χίου κ. Στεφάνου, Θηβῶν κ. Γερασίμου καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου, ἔχοντες ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὴν Α.Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιον. Πλήθη λαοῦ συνωθούντο, ἵνα ἀσπασθοῦν τὸν διὰ τῆς Παννιέρου Αὐτοῦ Δεξιᾶς κρατοῦπα Τίμιον Σταυρόν, καὶ δι' οὗ ἡλύοι πάντα τὸν λαόν. Λαός εὐσεβής, ὧν οἱ ὀφθαλμοὶ μετ' εὐλαθείας Αὐτῷ ἠτένιζον, διότι

Οὗτος τυγχάνει ὁ Νόμιμος καὶ Κανονικός Διάδοχος τοῦ ἀειμνήστου Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Κυροῦ Χρυσοστόμου (τοῦ ἀπὸ πρ. Φλωρίνης).

Ἡ Ἱερὰ Πομπὴ διελθοῦσα διὰ τῶν ὁδῶν Ρετοῖνα, Δημ. Γούναρη καὶ Ἀριστείδου, κατέληξεν εἰς τὸν παρά τὴν Πλατεῖαν Καραϊσκάκη Κεντρικὸν Πειραικὸν Λιμένα, ἐνθα καὶ ἤρξατο ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ, ἥτις καὶ ἐπερατώθη διὰ τῆς ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου τριττῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Σκηνὴ ὅπως συγκινητικὴ, ἥτις ἐπανεφέρε εἰς τὴν μνήμην παντός Ὁρθοδόξου τὸ ἀρχαῖον κλῆρος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπεβεβαίωσε τὴν ἀκατάβλητον δύναμιν τῶν Πιστῶν ἡμῶν. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἀγιασμοῦ ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης διὰ θερμῆς προσλαλίας προσεφώνησεν ὡς ἑξῆς τοὺς Ὁρθοδόξους πανηγυριστάς:

«Ἀγάλλου ἡ ἔρημος Ἰορδάνου καὶ ἀνθῆι ὡς κρίνον. Ἦκει, ἡ αἰώνιος γὰρ Ζωὴ ἀνακαλέσαι τὸν Ἀδὰμ. Προέρχου, Ἰωάννη, καταλείψας τὴν ἔρημον. Χαῖρε ποταμέ καὶ εὐτρεπίζου. Πᾶσα δέ ἡ γῆ ἀγαλλιᾶσθω. Χριστὸς ἔρχεται τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Ἀδὰμ καθάρσαι ὡς εὐσπλαχνος. Ἰδοὺ νῦν τοῖς ἐνθεσι φῶς μέγα. Ἀνίχει αὐγὴ Θεϊκή,

Ὁ Διευθυντὴς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος π. Καλλίνικος Θεοδοσίου, ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν αὐτῶν.

Χριστός, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Πατήρ ἀναδείκνυται. Ὁ Θεός ἐπιφαίνεται ὡς ὁ Δαυὶδ προέγραψε ἐμφανέστατα» (Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνολογίας).

Θά ἤρκει καί ἡ μικρότερα λέξις τῶν Ἑορτίων τῆς ἡμέρας ὕμνων καί εὐχῶν, διὰ νά συγκινήσῃ, νά διδάξῃ καί νά πληρώσῃ χάριτος τήν καρδίαν τοῦ πιστοῦ, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Συνοδικοί, Τίμιον καί Ἡρωϊκόν Πρεσβυτέριον, Αἰδέσιμος Χορεία τῶν Μοναζόντων καί Μοναζουσῶν, Λαεὶ τοῦ Κυρίου Περιούσιε καί Ἠγαπημένε, νά διδάξῃ πᾶσαν καρδίαν ἀνθρώπου καί νά εὐφράνῃ πᾶσαν ψυχὴν πιστοῦ, περιπτεύων πᾶς τις ἕτερος λόγος πανηγυρικός, κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν, ἂν ἔθος, πλέον τοῦ ἡμίσεος αἰῶνος, δὲν ἐπέβαλεν τὴν ἐορτήν μεθ' ἡμῶν ἐπικοινωνίαν.

Στοιχοῦντες καί ἡμεῖς, πιστά τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα, εἰς τὴν ἀπαρασίλευτον πορείαν καί γραμμὴν τῶν δύο ἀκραίων σημείων τῆς ἀκραιφύου Ὁρθοδοξίας, ἤτοι, τῆς Μεγάλῃς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἀγιωτάτης Μητρὸς πασῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καί τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, τοῦ «Περιβολίου» τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου συνεορτάζομεν τὴν Θεόσωμον Ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου ἐπὶ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα καί ἐπικαίρως ἀπευθύνομεν πρὸς ἅπαντας ὑμᾶς ἐορτίους καί Πατρικὰς Εὐλογίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐορτάζουσα κατ' ἔτος μετὰ πάσης ἐπισημότητος καί λαμπρότητος ἡ Ἀγιωτάτη καί Μαρτυρικὴ Ἐκκλησία ἡμῶν, τὴν ἐορτὴν τῆς Τριαδικῆς Ἐπιφανείας, καί καταδύουσα τριπῶς τὸν Τίμιον καί Ζωοποιόν Σταυρόν τοῦ Σωτῆρος εἰς τὴν φιλόξενον ταύτην Πειραικὴν ἀκτὴν, ἐπικοινωνεῖ συγχρόνως μετὰ πάντων ὑμῶν χαρμοσύνης καί, διὰ τῆς Ἡμετέρας Ταπεινότητος εὐλογεῖ καί ἐπαινεῖ τὴν ἀκλόνητον Πίστιν ὑμῶν καί τὴν ἐμμονὴν ἡμῶν εἰς τὴν διαυγὴ καί κρυσταλλίνην Πατρῶν Ὁρθοδοξίαν.

Οἱ καιροὶ θεθαίως ἡλλοιώθησαν καί παρέσυραν πολλοὺς καί πολλὰ πράγματα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἀλλὰ οὐδὲν ἐστάθη ἱκανόν νά μεταβάλλῃ ἢ νά μετακινήσῃ ἢ νά ἀνακόψῃ τὴν πορείαν ἡμῶν ἀπάντων πρὸς τὴν τελικὴν Νίκην τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, Ἀγῶνος ἐπευλογουμένου παρὰ τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων καί ἀπάσης τῆς Χορείας τῶν κατὰ καιροὺς Ἀγίων Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ὁποίων ἡ Μαρτυρία ὑπὲρ Χριστοῦ δι' αἵματος καί πολλῶν δακρύων καί καυστικῶν ἀγώνων καί ἰδρώτων.

Διὰ τοῦτο δὲν παρεκκλίνομεν ἐκ τῆς πορείας ἡμῶν.

Τίς θά ἦτο δυνατόν τὴν πορείαν ἡμῶν νά ἀνακόψῃ;

Οὔτε ἡ ἀσπάθεια καί ἡ χλιαρότης περὶ τὴν Πίστιν, ἐνίων μωροφιλοδόξων βαλλόντων καθ' ἡμῶν διὰ «Παρθειῶν Βελῶν» πρὸς ἱκανοποίησιν εὐτελῶν ἰδιοτελῶν αὐτῶν σκοπῶν, οὔτε ἡ σκο-

τεινὴ δραστηριότης ἐκείνων, οἵτινες πειρῶνται τὸν κατακερματισμὸν τοῦ ὡραίου καί εὐγενοῦς ἡμῶν Ἀγῶνος πρὸς πορισμὸν ἰδίων ὠφελῶν, δοθέντος ὅτι ἀδύνατος ἡ ὑποστολὴ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν λαβάρου ἀναγράφοντος ἐπ' αὐτοῦ: «Ὁρθοδοξία ἢ Θάνατος».

Ἡμεῖς, ἀγωνιζόμενοι δι' ὅλων τῶν Νομίμων καί Κανονικῶν μέσων καί δυνάμεων ἡμῶν δὲν πιτοῦμεθα οὔτε ὑποχωροῦμεν ἀπὸ τὴν δραστηριότητα ἐκείνων, οἵτινες, ἐξω τῆς Ἀγιωτάτης Ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀπεργάζονται τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν παπισμὸν καί τὴν πρόσδεσιν ταύτης εἰς τὸ κοῦφον εἶδωλον τοῦ Δουρείου ἵππου, ὅστις εἶναι ὁ νεοφανὴς ὑπουλος Οἰκουμενισμὸς μετὰ τῶν ποικίλων αὐτοῦ παραφυάδων. Ἰστάμεθα ἀπρομήτως ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἐπάλλεων τῆς πανταχόθεν βαλλομένης ἀμιγούς Ὁρθοδοξίας, διασαλπίζοντες πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν «Ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε».

Πεποίθαμεν δὲ ἀκραδάντως, ὅτι ἡμετέρα Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχουσα ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος καί τῆς ἀληθείας καί διὰ τοῦτο ἀδιάκοπον τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ἐνῶ ἀντιθέτως αἱ «Ἐκκλησίαι» καί αἱ «Ὁμολογίαι» καί τὰ λοιπὰ ὑποκατάστατα αὐτῶν ἐχουσι ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν Μίαν ἁγίαν Ἐκκλησίαν. Πέραν δὲ τούτου, ἔχουσι διαστρεβλώσει οὗτοι τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τὰς Ἀποστολικὰς καί Πατερικὰς Διδαχὰς καί στεροῦνται τῆς ἀγιαστικῆς Χάριτος τῶν Ἀληθῶν Μυστηρίων.

Διὰ τοῦτο τονίζομεν ὅπως ἰδιαίτερως ὅτι, παρακολουθοῦμεν τοὺς ποικίλους κατὰ καιροὺς «Θεολογικοὺς διαλόγους» τῶν τε ἑτεροδόξων καί ἁλλοδόξων ὡς καί τῶν σχισματικῶν, καί ὁμολογοῦμεν, ὅτι δὲν ἀντιδρῶμεν εἰς τὴν ἐνῶσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καί εἰς τὴν ἐνότητά τῶν Πιστῶν ἐφ' ὅσον καθημερινῶς κατὰ τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας εὐχόμεθα καί δεόμεθα «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ἀλλ' οἱ «διάλογοι» οὗτοι δὲν ὑποδεικνύουν εἰς πάντας τοὺς αἵρετικούς καί ἀποσχισθέντας τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι πρωτίστως δεόν νά καταστοῦν δεκτικοὶ τοῦ Θείου φωτισμοῦ, ὥστε νά διανοιχθοῦν οἱ πάσχοντες ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, καί διαπιστώσουν τὴν πλάνην καί τὴν πτώσιν αὐτῶν περὶ τὴν Πίστιν καί οὕτως ἐπανεέλθουν ἐν Μετανοίᾳ εἰς τὴν ἀρχαιοπαράδοτον Πίστιν, ὁμολογοῦντες τὰ ἄχρι τοῦδε πελώρια σφάλματα αὐτῶν εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διότι αἱ ποικίλαι, ἐξ ἐωσφορικοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ ἰδιοτελῶν σκοπῶν, ἀποχίσεις ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ δὲ αἱ δολιότητες τῆς παπικῆς ὀφρύος, ὑποχρεοῦσιν ἡμᾶς, ὡς ὑπευθύνων φρυκτωρῶν, νά ἀγωνιώμεν ἐπὶ περισσότερον προσκαλοῦντες τὰ πιστὰ ἡμῶν τέκνα, εἰς ἐτοιμότητα Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Διότι ἄχρι τοῦδε δὲν ἐπτοήθημεν, οὔτε ἐκ τῶν λεονταρισμῶν καί τῶν ἐκφοβισμῶν ἰδιοτελῶν διασπαιστῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, οὔτε ἀποδεχόμεθα τε-

τελεσμένα γεγονότα, ὅτινα ἀντιστρατεύονται καί θίγουν τό καθόλου Πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ταῦτα πάντα διακηρύττοντες καί ὁμολογοῦντες καί αὖθις μετά παρρησίας, κατὰ τὴν Πανηγυρικὴν ταύτην συγκέντρωσιν ἡμῶν, καθ' ἣν ἐν πολλῶ ἐνθουσιασμῷ, ἀνανεοῦται καί ἐπαύξάνει ἡ Πίστις καί ἡ πεποίθις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος πρὸς τὴν Ζῶσαν καί Ἐλευθέραν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, ἀπευθύνομεν πρὸς ἅπαντας ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα, τὴν ἀγιάζουσαν εὐλογίαν τῆς ἡμέρας ταύτης, προτρέποντες πατρικῶς ὑμᾶς, ὅπως συνεχίσητε τὴν πορείαν ὑπὸ τὴν ἱερὰν σκιάν τοῦ Τιμίου Λαβάρου τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ εὐσεβοῦς ὁραματισμοῦ ἡμῶν καί τὴν ὑλοποίησιν τῶν εὐσεβῶν ἡμῶν ἐφάσεων.

Καί τοῦτο γενήσεται, ὅταν ἔχομεν ἀδιάλειπτον τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος ὡς σωστικοῦ, ὡς φεγγαιοῦς, ὡς ἀρρήτου κάλλους, ὡς ἀγιότητος καί ὡς συνδιαλλαγῆς μετὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι».

Προσεύχεσθε, λοιπόν, καί ἀγιάζεσθε τέκνα ἐν Κυρίῳ. Εἰρήνη πᾶσι. Εἰρήνη εἰς τὴν κατ' οἶκον Ἐκκλησίαν ὑμῶν. Εἰρήνη, σωτηρία καί εὐλογία παντὶ τῷ ἔθνει καί τῷ Γένει ἡμῶν.

Θαρσεῖτε τέκνα ἐν Κυρίῳ. Πολλοί οἱ πολέμοι ἀλλὰ, «οὐ δεδοίκαμεν μὴ καταποντισθῶμεν» κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον. Πολλοί οἱ διαλογιζόμενοι κακὰ καθ' ἡμῶν. Ἀλλὰ πιστεύομεν ἡρέμως καί ἀκραδάντως ἐπὶ τὴν κατασχύνην αὐτῶν. Συντόμως θὰ ἀκουσθῇ καί πάλιν «τεθνήκασιν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου», διότι ἀοράτως συνῶν ὁ Παντοδύναμος Κύριος περιφρουρῶν ἡμᾶς καί ἐνισχύων ἡμᾶς ἐν τῷ μακροχρονίῳ Ἱερῷ ἡμῶν Ἀγῶνι.

Εὐλογία Κυρίου καί ἔλεος ἐπὶ πάντας ὑμᾶς!

Ἡ Χάρις καί ἡ εὐλογία τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ καταδεξαμένου βαπτισθῆναι, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν, μετὰ τῶν εὐσεβῶν ἀρχόντων καί ἀρχομένων τῆς Πατρίδος ἡμῶν, τῶν φιλοξένων Δημοτικῶν Ἀρχῶν τοῦ ἱστορικοῦ τοῦτου ἐπινείου, μετὰ πάντων τῶν παρισταμένων διακεκριμένων ἐκπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, μετὰ τῶν Στρατιωτικῶν, Λιμενικῶν καί λοιπῶν Ἀρχῶν καί τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τοὺς ὁποῖους ἀπὸ καρδίας εὐχαριστοῦμεν διότι ἡ λαμπρὰ αὐτῶν παρουσία προσιδίδει κατὰ τὰς ἐορτάς ἡμῶν ἰδιαίτην λαμπρότητα.

Ἰδιαίτερως δέ εὐλογοῦμεν πάντας τοὺς κοπιάσαντας διὰ τὴν ἀρίστην διοργάνωσιν καί ἐπιτυχίαν τῆς λαμπρᾶς ταύτης ἐορτῆς.

Περαίνοντες τὸν λόγον ἡμῶν εὐχόμεθα, ὅπως ἐν μετανοίᾳ καί συντριβῇ καρδίας ἀνανή-

Αἱ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Ἱερῶν ἡμῶν Μονῶν, αἵτινες ἔδωκαν καί ἐφέτος τὸ παρόν, εἰς τὴν ἀλησμόνητον τελετὴν.

φάντες οί μακράν τῆς Ἀληθείας καί τῆς Ὁρθῆς Πίστεως πλανώμενοι, ἐπανεύρωσι τόν σωτήριον δρόμον, ὅστις ὁδηγεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ἐπὶ πολλά καί εὐλογημένα παρὰ Κυρίου.

Ἀκολουθῶς καί μετὰ τὴν Ὁμιλίαν τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, ἡ Ἱερά Πομπή διὰ τῶν ἰδίων ὁδῶν ἐπανέκοιψε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν, ἐξ οὗ καί ἐκίνησε. Τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των: 1) ὁ Εὐρωβουλευτὴς κ. Γεώργιος Δαλακούρας (Ν.Δ. Β' Ἀθηνῶν), μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Πολιτικοῦ τοῦ Γραφείου κ. Νικολάου Σκοτειδάκη, 2) ὁ κ. Κατσιβαρδάκος (Ν.Δ.) βουλευτὴς Πειραιῶς, 3) ὁ κ. Ἰωάν. Τραγάκης (Ν.Δ.) βουλευτὴς Πειραιῶς, 4) ὁ κ. Ἀναστ. Νεράτζης, Γενικός Γραμ-

ματεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, 5) ὁ κ. Ἀθαν. Κρίκος (Ν.Δ.) βουλευτὴς Ἀθηνῶν, 6) ὁ κ. Ἰωάννης Χονδροκούκης (Π.Α.Σ.Ο.Κ.) βουλευτὴς Πειραιῶς, ὡς καί οἱ τέως βουλευταὶ κ.κ. Νικόλαος Ἀναγνωστόπουλος καί Ἠλίας Βουγιουκλάκης.

Συγχαρητήρια ἀεῖζουν εἰς τοὺς κοπιάσαντας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς, ἰδιαίτερως δέ εἰς τὸ πνευματικόν ἐπιτελεῖον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνας, τόν ὁποῖον «οὐκ ἔδωκεν ὕπνον τοῖς βλεφάροις του καί νυσταγμόν τοῖς κροτάφοις του», ἵνα ἡ ἐορτὴ αὕτη στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

† Ἀρχιμ. ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΚΟΥΡΤΕΣΗΣ

Τό Κατηχητικόν Θηλέων τῆς Δίδος Εὐθυμίας Σπανοῦ.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ
Ἀθήνησι τῇ 20η.1.1981 (Π.Ο.Ε.)
ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ
ΠΡΟΣ

Τοὺς Αἰδεσιμωτάτους Ἐφημερίους καί
τά Ἐκκλησιάσματα τῆς καθ' Ἡμᾶς
Ἱερᾶς Ἀποστολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου ἡμῶν ἀπευθυνόμενοι ὑμῖν, ὑπομνηστικῶς ὅτι, τῇ 6ῃ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἐ.ε. κατὰ τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον, ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου τῆς Ὁρθοδοξίας Προμάχου

Ἱεροῦ Φωτίου, ὅστις τὸ ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων παραδοθέν ἡμῖν δόγμα διέσωσε ἐκ τῆς παπικῆς λύμης τῆς αἵρέσεως καί τὴν πλάνην αὐτῆς διὰ συγγραμμάτων ἀπέδειξεν.

Τοῦτον καί ἡμεῖς τιμώντες, θέλομεν πανηγυρικῶς τὴν μνήμην ἐορτάσασμεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ἀγίου Ἀνδρέου Περιστερίου, προσκαλοῦμεν δέ πάντας ὑμᾶς πρὸς ὑμετέραν ψυχικὴν ὠφέλειαν καὶ διατράνωσιν τῆς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξίαν ἀφοσίωσός ἡμῶν.

Μετὰ Πατρικῶν Εὐχῶν καί Εὐλογιῶν
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἡ τελετή τῆς Βασιλόπittας

Τῇ 31ῃ Δεκεμβρίου π. ἔ. καὶ περὶ ὥραν 17.30 οἱ Κληρικοὶ τῆς Ἀποστολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν συνήλθον περὶ τοῦ Σινίου τῆς βασιλόπittας ἐν τῇ Μ. Αἰθούσῃ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἀφοῦ ἐψάλλησαν τὰ καθιερωμένα τροπάρια, ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Αὐξέντιος ἀνέγνωσε τὴν ἐπὶ τῇ περιπόσει ταύτῃ εὐχήν μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας, ἀφοῦ ἐτονίσθη ὁ Παλυχρονισμὸς τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀποστολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν π. Χρυσόστομος Βάρκας προσεφώνησε ὡς ἑξῆς τὸν τῆς Ἐκκλησίας Ἡμῶν Ἀρχιεράρχην.

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἄρρητος ἐστὶν ἡ συγκίνησις καὶ ἀνέκφραστον τὸ ἱερόν συναίσθημα ὑφ' οὗ κατεχόμεθα καὶ χαρὰ μεγάλη καταπλημμυρεῖ τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν, κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, καθ' ἣν, συνεκεντρώθημεν ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἀποστολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὡς περ οἱ νεοσσοὶ περὶ τὴν φωλεάν, ἵνα ἐν ἐνὶ στόματι δοξάσωμεν τὸν Κύριον τῶν πάντων, τὸν διαφυλάξαντα ἡμᾶς κατὰ τὸ ἀπερχόμενον ἔτος, ἀλλὰ καὶ ἵνα ἐπὶ τῷ τέλει αὐτοῦ καταβιωθῶμεν ἐπευλογηθῆναι ὑπὸ τῶν Πανσέπτων Ὑμῶν Χειρῶν.

Προσαγορεύοντες Ὑμᾶς, Τιμιώτατε Πρωθιεράρχα, δεόμεθα θερμῶς τοῦ ἀνάρχου Πατρός, ὅπως διατηρῇ Ὑμᾶς ἐν ἀκμαίᾳ καὶ ἀσφαλεῖ ὑγείᾳ καὶ ὁδηγῇ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν καὶ σωτήριο πρὸς δόξαν τοῦ Παναγίου καὶ Θείου Ὄνόματος, καὶ εὐκλειαν καὶ θεάρεστον διαβίωσιν σύμπαντος τοῦ Χριστεπωνύμου Ὁρθόδοξου Πληρώματος ἡμῶν.

Ἐπὶ τῇ δύσει τοῦ ἔτους 1980 καὶ τῇ ἀνατολῇ τοῦ 1981 ἐπιτραπήτω μοι, ὅπως σκέψω τις ἀναφέρω, αἰτῆσαι αὐθορμήτως τῇ γλώσσῃ μου ἀνέρχονται, καὶ ἀνάγκη αἰσθάνομαι ὅπως αὐτὰς ἐξωπερικεύσω.

Ἐκλήθητε, Μακαριώτατε, Θεία συνάραξι νά ποιμάνετε τὸ ἐμπιστευθέν Ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ποίμνιον, ἐν χρόνοις χαλεποῖς καὶ ἡμέραις πονηραῖς. Ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία πανταχόθεν πλήττεται. Αἱ αἰρετικαὶ παραφυάδαι, δίκην λερναίας ὕδρας, θραυστάς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὑψώνουσι, ἵνα καταπίουσιν αὐτήν. Αἱ ὀλισπικαὶ καὶ μηδενιστικαὶ καὶ ἀναρχικαὶ ἰδέαι εὐρίσκουσι θέσιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων. Ἡ πνευματικότης ἀναζητούμενη οὐχ εὐρίσκεται. Ἡ πίστις πρὸς τὸ ἀπολυτρωτικόν ἔργον τοῦ Θεανθρώπου ὁσημέραι ἐκλείπει. Τὰ σχίσματα ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας αὐξάνονται, οὐδενὸς συγκινουμένου ἐκ τοῦ κατατρεμαχισμού τοῦ ἀρράφου τοῦ Σωτῆρος Χιτῶνος. Ἡ εἰρήνη, ἣν οἱ Θεοὶ Ἀγγελοὶ τὴν ἡμέ-

ραν τῆς Γεννήσεως κατήγγειλον, οὐδενὸς τὴν καρδίαν συνέχει, ἀποτελοῦσα μόνον θεωρίαν καὶ οὐχὶ πρακτικὴν ἐφαρμογὴν παρὰ πᾶσι.

Ἄλλ' ἰδοὺ! Νέον ἔτος ἀνατέλλει. Διὸ καὶ ἀνάγκη ἐστὶ ὅπως τὰ ἀμεληθέντα ἐκτελεσθῶσιν καὶ τὰ ἡμιτελῆ συμπληρωθῶσιν, καθ' ὅσον «ἔρχεται νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι».

Καὶ ἤδη, Σεπτέ Ἀρχιεράρχα, περαίνοντες τὸν λόγον, καὶ τῷ τῆς προσφωνήσεως λιμένι προσαρμοζόμενοι, ταπεινῶς κύπτομεν τὸν αὐχένα πρὸ τῆς Σεπτῆς Ὑμῶν Κορυφῆς, καὶ υἱκῶς εὐχόμεθα, ὅπως, ὁ ἐν Σπηλαίῳ ταχθεὶς Σωτὴρ Ἡμῶν, χαρίζη Ὑμῖν ὑγείαν καὶ μακροήμερευσιν κατὰ τὸν Νέον Ἐνιαυτόν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἀγιωτάτης Ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ σύμπαντος τοῦ ἔθνους Ἡμῶν.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος ἤρξατο ἐπισκοπῶν τὰ κυριώτερα γεγονότα τοῦ διαρρευσαντος ἔτους, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Χρέος καὶ τοῦτο τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ὅπως ἐπὶ τῇ δύσει ἐκάστου ἔτους καὶ τῇ ἀνατολῇ τοῦ Νέου, ἀναμνησθῇ τῶν γεγονότων τοῦ ἀπερχομένου ἔτους, καὶ κρίνει αὐτά, ὥστε κατὰ τὸν ἀνατέλλοντα Νέον Ἐνιαυτόν οἱ πάντες ἀρυσθῶσιν διδασμάτων, πρὸς ρύθμισιν καὶ συμμόρφωσιν τοῦ βίου αὐτῶν.

Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς σήμερον πράττοντες, συνήλθομεν κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἐσπέραν, ἵνα ἀποχαιρετήσωμεν τὸν ἀπερχόμενον Ἐνιαυτόν καὶ ὑποδεχθῶμεν τὸν Νέον, ἀνταλλάξωμεν δὲ εὐχὰς ὑπὲρ ὑγείας ἀλλήλων καὶ ἐξ ἐπιπεβλημένου καθήκοντος ἀναπέμψωμεν εὐχαριστίας τῷ Πανοικτίρμονι Θεῷ, τῷ ἀξιώσαντι ἡμᾶς διανῦσαι σῶσι καὶ ὑγείᾳ ἐν ὁλόκληρον ἔτος.

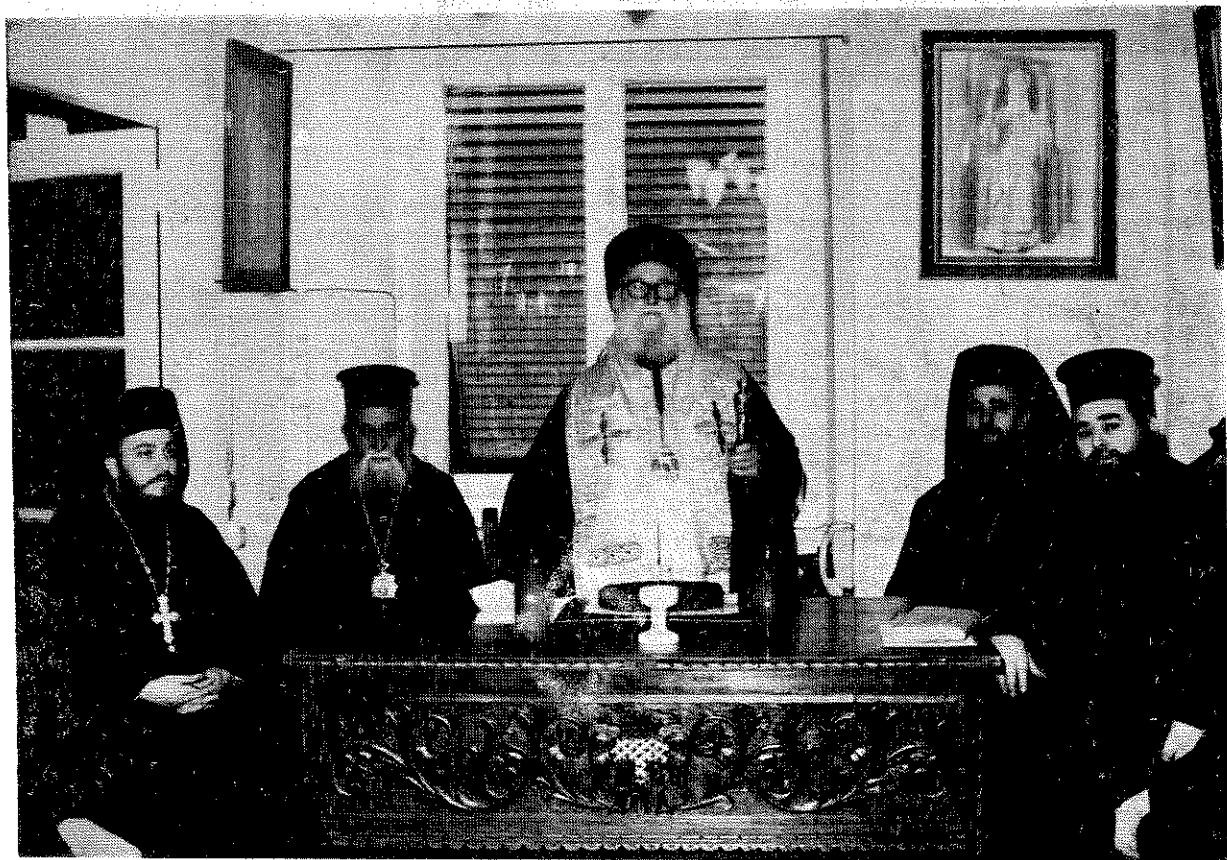
Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἱστορικός τοῦ μέλλοντος, ὅστις θὰ ἀσχοληθῇ περὶ τοῦ σήμερον ἀπερχομένου ἔτους καὶ τῶν ἐν αὐτῷ συμβεβηκότων, δέν θὰ διστάσῃ νά ὀνομάσῃ τοῦτο ἀγωνίας ἔτος. Καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς εἶναι ἀληθής. Ἐν βλέμμα ἐπιστολῶν βεβαίοι ἡμᾶς ὅτι πολέμους καὶ ἀκόας πολέμων συννητήσαμεν. Ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος ἦτο ἀνάστατος. Πυρετώδεις πολεμικαὶ συγκροτήσεις ἐκράτησαν καὶ κρατοῦν ἀνήσυχον τὴν ὑφήλιον. Ἐκατομύρια ἐκατομμυρίων ἐδαπηνήθησαν πρὸς ἐξασφάλισιν πολεμικῶν ἐξοπλισμῶν. Ἡ εἰρήνη, ἣν οἱ Θεοὶ Ἀγγελοὶ ἀνήγγειλον τοῖς ἀγραυλοῦσι Ποιμέσι τῆς Βηθλεὲμ κατὰ τὴν Θεῖαν Γέννησιν ἐξέλειπεν. Καὶ διατί; Διότι ὁ κόσμος ἠγνόησε τὸν Μέγαν Εἰρηνοποιόν. Ἐκεῖνον, ὅστις εἰς τὸ ὄρος τῶν Μακαριωμῶν, τοὺς Εἰρηνοποιούς υἱούς Θεοῦ ἀπεκάλεσεν. Ἐκεῖνον, ὅστις τοῖς Μαθηταῖς Αὐτοῦ κατέλιπε τὴν εἰρήνην. Ὁ κόσμος, λοιπόν, «αὐτὸν οὐκ ἔγνω».

«Εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν καὶ οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον». Ἰδοῦ, ποῦ ὀφείλεται ἡ γενικὴ ἀναταραχὴ καὶ ἀκαταστασία. Ἰδοῦ διατί αἱ ἀποφάσεις διεθνῶν Συνεδρίων καὶ Παγκοσμίων Συνελεύσεων δέν ὑλοποιοῦνται. Ἰδοῦ διατί αἱ Συνθήκαι καὶ τὰ Σύμφωνα πρὸς περιφρούρησιν τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων κατέστησαν ἀνίσχυρα. Ἰδοῦ διατί αἱ δύο ἀντίθετοι ἰδεολογικαὶ παρατάξεις, ἡ τε Δύσις καὶ ἡ Ἀνατολή ἀντιμέτωποι εὐρισκόμεναι ἀλλήλαις, φόβον παγκοσμίου σιμωρᾶξως τοῖς πᾶσι ἐμποιοῦσιν. Ἰδοῦ, λοιπόν, ποῦ ὁδηγεῖται ἡ ἀνθρωπότης ἐνεκα ἐλλείψεως τοῦ Εὐαγγελικοῦ Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγάπης, ἥτις οὐδόλως πλέον ἐμπνέει τὰς καρδίας τῶν τὰς τύχας τῶν λαῶν κυβερνώντων. Ἰδοῦ ποῦ ὁδηγεῖται ἡ ἀνθρωπότης, ἐνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος δικαίου τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τοῦ κυριαρχοῦντος συμφέροντος ἐκάστου. Ἐάν ἡ Κυριακὴ Ἐντολὴ «ὃ σὺ μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσεις» ἐπεκράτει τῇ σημερινῇ Κοινωνίᾳ ἡ γαλήνη καὶ ἡ εἰρήνη δέν θά ἦσαν οὐτοίαι διὰ τὸν ὑπὸ ὄγκους μαστιζόμενον ἄνθρωπον τῆς σήμερον. Ἐάν τὰ διδάγματα τοῦ Μεγάλου Εἰρηνοποιοῦ συνεκίνουν τὰς καρδίας τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν, αἱ ἀντιξοότητες θά ἐλύοντο εἰρηνικῶς. Διότι, τὸ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν

Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς Φραγκλίνου Ροῦσβελτ λεχθὲν «ἔχω πεισθῇ, ὅτι δέν ὑπάρχει σήμερον πρόβλημα κοινωνικόν, οἰκονομικόν καὶ πολιτικόν, ὅπερ δέν δύναται νά λυθῇ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἐπὶ τοῦ "Ὁρους Ὁμιλίας τοῦ Ἰησοῦ», θά ἦτο ὁ δείκτης παντός περὶ τὰ κοινὰ ὑπευθύνου. Καὶ οἱ λαοί, δέν θά ἠτένιζον περὶ τὸν Οὐρανόν, ἐπικαλοῦμενοι ταχέως τὴν Θεῖαν Βοήθειαν.

Ταῦτα ἔχει νά παρατηρήσῃ τις εἰς τὸν διεθνή ὁρίζοντα. Εἰς τὸν Ἑλληνικόν ὅμως; Ὁ ἡμέτερος Λαός ἀναποσπάστως συνδεδεμένος μὲ τὸν ἔξω κόσμον, δέχεται τὰς ἐπιδράσεις αὐτοῦ. Βία, τρομοκρατία, περικρόνησις τῶν ἠθικῶν ἀξιών, ἀπεμπόλησις τῆς ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῆς Πίστεως, ἀπομάκρυνσις τῆς νεολαίας ἐκ τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ καὶ ἀκατάσχετος ροπὴ μερίδος ταύτης πρὸς τὰ ναρκωτικά καὶ τὸ ἐγκλημα, καθιστοῦν πάντα ὑγιῶς σκεπτόμενον Ἕλληνα προβληματιζόμενον, ὥστε νά διερωτᾶται: Ποῦ βαίνομεν ὡς Ἔθνος καὶ ὡς Κοινωνία;

Διὰ δέ τῆς Ἐκκλησίας θέματα θλίψις συνέχει τὴν καρδίαν παντός συνειδητοῦ Χριστιανοῦ. Διότι τὸ Σχίσμα, τὸ παρελθόν ἐκ τῆς ἐπαράτου ἐορτολογικῆς καινοτομίας, ἀφήνει ἀσυγκινήτους τὰς καρδίας τῶν ἰθυνόντων τῆς

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν κ.κ. Αυξέντιος, ὁμιλῶν τῇ 31ῃ Δεκεμβρίου 1980 ἐν τῇ Μ. Αἰθούρᾳ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς κατὰ τὴν τελετὴν τῆς βασιλόπιτας.

Κρατούσης Ἐκκλησίας. Ὡς δὲ νὰ μὴν ὑπῆρχε τοῦτο ἢ ὡς τυγχάνον λελυμένον, οἱ ἐκπρόσωποι ταύτης, δεικνύουσι ἄπλετον τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν διὰ τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, ἀποδεχόμενοι τὰς αἰρετικές καὶ πεπλανημένας θεωρίας τούτων, πολλάκις μάλιστα ἐπαναλαμβάνουν ταύτας, ἀγνοοῦντες τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ἡμῶν συμβαίνοντα. Καμμύοντες τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ὡς ἄλλοι Ἱερεῖς καὶ Λευῖται τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἀντιπαρέρχονται τὸ ὑπάρχον Σχίσμα, περὶ ἄλλων μεριμνῶντες καὶ τυρβάζοντες, ὥστε ἐπικαίρῳ θέσιν νὰ ἔχῃ τὸ Αἰσώπειον ἐρώτημα «τῶν οἰκῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων ὑμεῖς ἄδετε;». Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Ἀναλίσκουσι τὰς δυνάμεις των εἰς τὸ νὰ ἐκλείψῃ, εἰ δυνατόν, ἡ εὐάριθμος μερίς, ἡ ἀκλονήτως στοιχοῦσα τοῖς τῶν Θεοφόρων Πατέρων παραγγέλμασι. Καὶ πειρώμενοι νὰ ἀποδώσωσιν αὐτοῖς τὴν ρετσινίαν τῶν «Θεομπαικτῶν», διασύρουσι τούτους, προβαίνοντες εἰς ἀναχειροτονίας Κληρικῶν, ἐπὶ καταρρακῶσει τοῦ κύρους τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ἐνῶ τοὺς αἰρετικούς, εἰς οὓς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδεμίαν ἱερατικὴν ἰδιότητα ἀναγνωρίζει, εἰς «πείσμα» τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν τὰ πάντα καλῶς διαταξαμένων, οἱ Νεοσημερολογῖται ἀ-

ναγνωρίζουσιν ὡς ἀληθεῖς «λειτουργούς» καὶ «ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς»! Καὶ ταῦτα χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἄλλ' ὁ Οἰκουμενισμός, ὅστις ἐπιδιώκει τὴν ἐνότητα δηθεν τῶν διαφόρων δογματικῆς χροῖας Χριστιανῶν, ὡς κατήγγειλεν ὁ εὐθαρσὴς καὶ διαπρεπὴς Ἀρχιεπίσκοπος Μοντρεάλ τῆς Λευκορωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας Κύριος Βιτάλιος, κατευθύνεται ἀπὸ μίαν ἀόρατον χεῖρα. Καὶ ἡ πονηρὰ καὶ ἀόρατος αὕτη χεὶρ εἶναι ἡ τοῦ Σιωνισμοῦ, ὅστις ἐπιδιώκει οὐ μόνον τὴν διάλυσιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πασῶν τῶν ἐπὶ γῆς θρησκειῶν. Κύριος φυλάξοι ἐκ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν Ἀγίαν Του Ἐκκλησίαν, ἣν τῷ Τιμίῳ Του Αἵματι περιεποιήσατο.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἡμετέραν Μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν συνέχειαν τῆς Μῆδς, Ἀγίας, Ἀποστολικῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἑξῆς. Καὶ Αὕτη δοκιμάζεται, ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἐσωθεν Αὐτῆς, ἐξ ἐκείνων δηλαδὴ, οἵτινες οἰκεία βουλήσει Αὕτῃ παρέμειναν ἢ προσῆλθον, καὶ οἵτινες ἀνέλαβον ὑπηρεσίαν τινὰ ἐν Αὐτῇ. Ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες διακαῶς τὴν ἔνωσιν ἀπάντων τῶν εὐσεβῶν Γ.Ο.Χ., τῶν ἐν τῷ αὐτῷ πεδίῳ ἀγωνιζομένων, ἐκηρύξαμεν τὸ ἔτος 1980, ἔτος

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν κ.κ. Αὐξέντιος, περιστοιχούμενος ὑπὸ Κληρικῶν τῆς Ἀποστολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1980.

Ἑκκλησιαστικά χρονικά

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Αὐξέντιος, κατὰ μῆνα Δεκέμβριον π.ε.:

Ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῇ 1ῃ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου Πετροπόλεως, τῇ 4ῃ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως Καπανδριτίου, τῇ 6ῃ ἐν τῇ Ἱ. Μ. Ἀγ. Στεφάνου Π. Ἡρακλείου, τῇ 8ῃ, 12ῃ, 13ῃ, 15ῃ καὶ 22ῃ ἐν τῇ ἐν Πετροπόλει Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου, τῇ 24ῃ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως Καπανδριτίου, τῇ 25ῃ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου Πετροπόλεως, τῇ 27ῃ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγ. Στεφάνου Π. Ἡρακλείου καὶ τῇ 29ῃ ἐν τῇ Ἱ. Μ. Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου Πετροπόλεως.

Ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῇ 12ῃ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου Πετροπόλεως.

Προέστη τῇ 1ῃ μνημασύνου ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου Πετροπόλεως τοῦ αἰδίου προκατόχου Αὐτοῦ Κυροῦ Ἀκακίου, τῇ 6ῃ μνημασύνου τοῦ αἰδίου Μητροπολίτου

Κυκλάδων Κυροῦ Παρθενίου, τῇ 8ῃ 40ήμερου μνημασύνου τῆς Μοναχῆς Χριστονύμφης ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου Πετροπόλεως καὶ τῇ 22ῃ κηδείας τοῦ Χαριλάου Βαλάση ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Θεοδώρων Ν. Σμύρνης.

ἩύλOGRAPH τῇ 31ῃ τὴν βασιλόπιτταν ἐν τῇ Μ. Αἰθούσῃ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Προήδρευσε τῇ 20ῃ Ἱερατικῆς Συνάξεως ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ.

Ἐδέχθη τῇ 13ῃ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου, ἔνθα καὶ ἡ χειμερινὴ Αὐτοῦ διαμονή, τὰς εὐχὰς Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Μοναχῶν, λαϊκῶν καὶ πολιτικῶν ἐπὶ τοῖς Σειπτοῖς Αὐτοῦ Ὀνομαστηρίοις, βουλευτάς Ἀθηνῶν, μεθ' ὧν ἔσχε μακράν συνεργασίαν ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων τὴν Ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, τῇ 19ῃ τὸ Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Φανουρίου Γλυφάδας, καθ' ὅλον δὲ τὸν μῆνα Ἱερεῖς, Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια, Ἡγουμενοσυμβούλια, Ἐπιτροπὰς καὶ πολλοὺς Χριστιανούς τῆς Ἀποστο-

ἐνώσεως. Συνεστήσαμεν ἐπιτροπὰς, ἀπεστείλαμεν ἀδελφικά Γράμματα πᾶσι τοῖς διισταμένοις, καλοῦντες αὐτοὺς πρὸς ἑνωσιν μετὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς ὅλως ἀντικανονικῶς καὶ ἀψυχολογῶς ἀπεσκήρτησαν. Διὰ τὴν πραγματικὴν τῆς ἀγαθοῦς Ἡμῶν ταύτης προθέσεως οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐν ἀποστασίᾳ συνέβαλε, ἀλλὰ διὰ λιβελλογραφημάτων τὰς ἀμαρτωλὰς θέσεις τοῦ ἑωσφορικῶς ὑπεστήριξεν καὶ τὰ ἀδικαιολόγητα ἐδικαιολόγει κατὰ τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, παραμένων ἐκτός Ἐκκλησίας. Λύπη συνέχει τὴν Πρωθιεραρχικὴν Ἡμῶν καρδίαν, διὰ τὴν ψυχικὴν τούτων ἀπώλειαν. Κατῴδυνον παρακολουθοῦμεν τὴν ἐκ τῆς ἐγωπαθείας ἀρνητικὴν θέσιν τούτων. Ἀλλὰ τί ἐτι περισσώτερον ποιήσωμεν; Ὑπόλογοι ἔστωσαν τῷ φοβερῷ Θεῷ τῷ ἐτάδοντι καρδίας καὶ νεφροῦς ἐκάστῳ.

Καί ὡς νὰ μὴν ἦρκουν τὰ γεγονότα ταῦτα, τὰ ἐσωτερικὰ δηλονότι σχίσματα, ἐνεφανίσθησαν ἐσχάτως καὶ τινες, τὸν Παλαιοημερολογίτην προφασίζόμενοι, ἀγνώστου προελεύσεως χειροτονίαν ἔχοντες καὶ τοῦ Ἡμετέρου Ἀρχιεπισκοπικοῦ Ὀνόματος ἀντικανονικῶς καὶ παράνομως μνημονεύοντες, ἐργάζονται πρὸς ἀποκτησιν ὁπαδῶν. Καὶ ἐρωτῶμεν: Τίς ὁ αἴτιος τῆς τοιαύτης καταστάσεως; Δέν τυγχάνει ὑπεύθυνος ἡ Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία, ἥτις, διὰ τῆς καταφρονήσεως τῶν Ἱερῶν ἐπιταγῶν, ἐδημιούργησε σχίσματα ἐπὶ σχισμάτων καὶ κατατομάς ἐπὶ κατατομῶν καὶ διηκόλυνε τὴν ἐμφάνισιν στοιχείων θεωρούντων ἑαυτοὺς κανονικοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας;

Ἰδοὺ τί κληροδοτεῖ ἡμῖν τὸ ἀπερχόμενον Ἔτος. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ταῦτα κατὰ τὸν Πέ-

ρον Ἐνιαυτὸν θὰ εὐρῶσιν λύσιν σωτήν.

Καὶ ἤδη περαίνοντες τὸν λόγον Ἡμῶν, μνεῖαν ποιοῦμεθα περὶ τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφῶν ἡμῶν τῆς Βορείου Ἠπείρου καὶ τῶν Κυπρίων τοιούτων, δι' οὓς, ἐπὶ ἐξαιτίαν ὅλην οὐδεμίαν ληφθεῖσα διεθνὴς ἀπόφασις ἐπραγματοποιήθη, προξενουμένου οὕτως ἄλλους τῇ καρδίᾳ παντός Ἑλλήνος. Δεόμεθα τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, ὅπως κατὰ τὸν Νέον Ἐνιαυτὸν τὸ δικαίον τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Κυπρίων πραγματοποιηθῇ καὶ μία Κύπρος ἐλευθέρα ἀποδοθῇ εἰς πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας. Καὶ διὰ τῆς δεήσεως ταύτης καὶ τῆς θερμῆς πρὸς Κύριον παρακλήσεως «ὕπερ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν», περαίνομεν τὴν ἐπὶ τῷ ἀπερχομένῳ ἔτει ἐπισκόπησιν ἡμῶν, εὐχόμενοι ὑμῖν πᾶσι αἴσιον, ὑγιεινὸν καὶ ἄλυπον τὸν Νέον Ἐνιαυτὸν τῆς Χρηστότητος τοῦ Κυρίου. ΑΜΗΝ.

Μετά τὴν ἐπισκόπησιν ταύτην ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἡμῶν ἄρχισε νὰ κόπητ εἰς τεμμάχια τὴν βασιλόπιτταν. Ἡ σκηνὴ ἦτο συγκινητικὴ ὅτε οἱ παριστάμενοι προσήρχοντο νὰ λάβωσι μετὰ τῶν εὐλογιῶν τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τὰ ἡύλογημένα δι' αὐτοὺς τεμμάχια, εὐχόμενοι τῷ Μακαριωτάτῳ πλουσίαν τὴν ἐκ Θεοῦ ἐνίσχυσιν, ἵνα δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ὁ Κύριος τοῦ ἀνέθεσε.

† Πρωθιερεὺς ΠΑΝΑΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ Γ.Ο.Χ. —
— ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ
Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

λικής ἐπαρχίας Του.

Ἐπεσκέφθη ἄσθενεῖς καί πενθοῦντας ἀδελφούς ἡμῶν, δούς αὐτοῖς πατρικάς νουθεσίας καί συμβουλὰς.

Ἡύχθη τὰ δέοντα τῷ ἄγοντι τὰ Ὀνομαστήριά Του Σεβ. Μητροπολίτη Γ.Ο.Χ. Χίου κ. Στεφάνω.

Παρέσχε' ἐπὶ ταῖς Ἀγίαις Ἑορταῖς τὴν ὑλικὴν Αὐτοῦ συμπαράστασιν εἰς ἐμπειριστάτους ἀδελφούς.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ.

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καί βυζαντινῆς λαμπρότητος ἐωρτάσθη ἐν Λαμία ἡ μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Σπυρίδωνος Ἐπισκόπου Τριφυθοῦντος τοῦ Θαυματουργοῦ, πανηγυρίζοντος δέ καί τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ. Τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐτέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καί Θηβῶν κ. Γερασίμου, ὅστις καί ἡγήθη πούλμαν πιστῶν. Τὸν Θεῖον Λόγον ἐκήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, ὁ δὲ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος ἀνέπεμψε συγκινητικωτάτην δέξιν, ἰκετεύσας τὸν τῆς Κύπρου Ἱεράρχην ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Κυπρίων, τῶν δεινῶς χειμαζομένων ὑπὸ βαρβάρου κατακτητοῦ καί τῶν ἀγχουμένων τοιούτων εἰς τὰ βάθη τῆς Μαρτυρικῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος, κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον π.έ.

Ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῇ 20ῃ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ PARKS - VILLE NEW YORK καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Ὁ Ἀσκητισμός».

Ἐχοροστάτησε τῇ 26ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Μαρτύριον καί Μαρτύρια».

Πρόεστη δοξολογίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἐπετείῳ τοῦ ΟΧΙ.

Ὁμίλησεν τῇ 27ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ μὲ θέμα «Μασσωνία, ἡ βδέλλα τῶν Ὀρθοδόξων» καί τῇ 30ῃ ἐν τῷ αὐτῷ Ἱερῷ Ναῷ μὲ θέμα «Ἀσυλλόγιστος μοντερνισμός».

Ἐδέχθη τῇ 15ῃ ἐπιτροπὴν λαϊκῶν ἐκ JAMAICA NEW YORK.

ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΝΟΕΜΒΡΙΟΝ

Ἐχοροστάτησε τῇ 8ῃ εἰς ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Παναγίας Ὁδηγητρίας ἐπὶ τοῖς Ὀνομαστηρίοις τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ναοῦ αἰδ. Μιχαὴλ Βαϊρακτάρη καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Πτώσις καί ἀνόρθωσις», τῇ 9ῃ εἰς ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἀνίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Μητροπολίτου Πενταπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Ὁ Ἅγιος τῆς συγγνώμης», τῇ 11ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Ἕνας μέγας Ἅγιος», εὐχηθεὶς τὰ δέοντα τῷ ἄγοντι τὰ Ὀνομαστήριά του Πανσο.

Ἀρχιμ. π. Βικεντίω Μαλαματένιω, Πρωτοσυγκέλλῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐτέλεσε τῇ 1ῃ τὸν Ἀγιασμόν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Οἱ ἀργυρώνητοι ρασοφόροι», καί τῇ 13ῃ ἐπιμνημόσυνον δέξιν ὑπὲρ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀληθοῦς μνήμης Πρωθυεράρχου ἡμῶν Κυροῦ Χρυσοστόμου τοῦ Α' (τοῦ ἀπὸ πρῶην Φλωρίνης).

Ὁμίλησε τῇ 3ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ μὲ θέμα «Ἀθέμιτος πλουτισμός», τῇ 6ῃ μὲ θέμα «Μασσωνικὸς καί Χιλιαστικὸς ραδιουργίας», τῇ 10ῃ μὲ θέμα «Ἀγωνία καί Ἀγών», τῇ 17ῃ μὲ θέμα «Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καί ποιῶν αὐτὴν τρέμειν», τῇ 20ῃ μὲ θέμα «Εἰσόδια ἐν τῷ κόσμῳ τῆς Χάριτος», τῇ 21ῃ μὲ θέμα «Ἀφιερώματα», τῇ 27ῃ μὲ θέμα «Ἐκκλησιαστικὴ κακοδαιμονία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας» καί τῇ 30ῃ κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ μὲ θέμα «Σταυρωταί καί Ἐσταυρωμένοι».

Ἐδέχθη τῇ 8ῃ τὸν Ἀρχιμ. Βικέντιον Μαλαματένιον, Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί ἐνημερώθη διὰ τὰς ἐνεργείας του εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῇ 13ῃ τὸν Νομικόν Σύμβουλον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί τῇ 30ῃ ὁμάδα ἐξ ἀλλοφύλλων καί ἀλλοθρήσκων πρὸς ἐνημερώσιν των ἐπὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί Λατρείας.

Προήδρευσε τῇ 28ῃ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Ἐκείρε τῇ 24ῃ προσήλυτον τινα Μοναχὸν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ προοριζόμενον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν ἀγγλοφώνων Ὀρθοδόξων.

ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΝ

Ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῇ 25ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Οἱ ἀναγεννημένοι προσκυνηταί τοῦ Θεοῦ Βρέφους».

Ἐχοροστάτησε τῇ 6ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Νηστευτικὸς ἐκ βρέφους» καί τῇ 29ῃ ἐν τῷ αὐτῷ Ἱερῷ Ναῷ καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Οἱ σύγχρονοι σφαγεῖς».

Ἐτέλεσε τῇ 1ῃ τὸν Ἀγιασμόν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Ὁ ἐπιμένων νικᾷ».

Πρόεστη τῇ 8ῃ ἐπιμνημοσύνου δεήσεως ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ καί ὠμίλησε μὲ θέμα «Σάββατον Κυριακή», τῇ 13ῃ Πανηγυρικῆς Δοξολογίας ἐπὶ τοῖς Σεπτοῖς Ὀνομαστηρίοις τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου καί τῇ 15ῃ τοῦ μυστηρίου τῆς βαπτίσεως τοῦ ἄρρενος τέκνου τοῦ Ζηλωτοῦ ἱατροῦ κ. Γεωργίου Σιένς ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ.

Ὁμίλησε τῇ 4ῃ ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ μὲ θέμα «Παιδαγωγία», τῇ 11ῃ μὲ θέμα «Πνευματισμός καί Μαγεία», τῇ 12ῃ μὲ θέμα «Τὰ διπλώματα τῶν ἀρετῶν» καί τῇ 18ῃ μὲ θέμα «Θρησκευτικὴ ἐμπορικότης».

Προήδρευσε τῇ 13ῃ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κα-

ΠΕΡΙ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ερωτούν τινές από τοῦ ἔτους 1968: Τις ἀπεκατέστησεν τοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν Γ.Ο.Χ. Δημητριάδος Γερμανόν, πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομον, οἵτινες ἐπὶ ἐνδεκαετίαν ὅλην ἦσαν ἐν τῷ σχίσματι; Ἡμεῖς μὴ ὄντες κάτοχοι τῶν δέλτων τῶν ἐπερωτώντων, οὐδέ δημαγωγικούς τρόπους χρώμενοι, οὐδέ τὰ ἀδικαιολόγητα πειρώμενοι νὰ δικαιολογήσωμεν ἀπαντῶμεν: Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ἀπεκατέστησαν διὰ τῆς Ὁρθοδόξου αὐτῶν Ὁμολογίας, ὡς ἀπεκατέστη ὁ Ἀπ. Πέτρος ἐν τῷ Ἀποστολικῷ ἀξιώματι, ὁ Ἅγιος Μελέτιος Ἀντιοχείας, ὅστις κατέλαβεν τὸν Θρόνον διὰ τῆς ψήφου τῶν Ἀρειανῶν κ.ἄ. Μήπως, ὅμως, οἱ πολυπράγμονες μαχηταὶ ἀμφισβητήσωσιν καὶ τὴν τοῦ Ἀπ. Πέτρου ἀποκατάστασιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην Σύνοδος; Μὴ δυνάμενοι νὰ παρακολουθήσωμεν τοὺς σοφιστικούς συλλογισμούς των, ἐπαναλαμβάνομεν τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου λεχθέν: «ΟΥΑΙ ΥΜΙΝ ΤΟΙΣ ΝΟ-

ΜΙΚΟΙΣ, ΟΤΙ ΗΡΑΤΕ ΤΗΝ ΚΛΕΙΔΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ».

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΣΕΩΣ ΗΜΩΝ

Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἔχει διατυπωθεῖ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1935 ἕως σήμερον. Καὶ τοῦτο δύναται τις νὰ τὸ ἴδῃ ἰδίῳις ὁμμασι εἰς τὰς ἐγκυκλίους τῶν ἐκάστοτε Συνόδων ἡμῶν. Τώρα ἐάν ὑπάρχουσι Κληρικοὶ ἐπιλήρομονες τῆς ἀποστολῆς των, ἐξυπηρετοῦντες ἀδιακρίτως Παλαιοεορτολογίτας καὶ Νεοεορτολογίτας, τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ γνωρίζωμεν. Διότι ἀπλοῦστατα, ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν δὲν διαθέτει 2ον Ἐπιτελικόν Γραφεῖον, ὥστε διὰ πρακτόρων νὰ κατασκοπεύῃ τοὺς Κληρικούς. Οἱ παραβάται Κληρικοὶ αὐτοὶ ἀπολογηθῆσονται τῷ Κυρίῳ. Ἡμεῖς μόνον ἐπαναλαμβάνομεν τὴν διακήρυξιν τῶν προσελθόντων καὶ τῶν ἐν τῇ ἐνεργῳ ὑπηρεσίᾳ Ἱεραρχῶν ἡμῶν, καθ' ἣν, **Ἡ ΕΛΛΑΔΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΕΣΤΗ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΩΣ ΕΚ ΤΟΥΤΟΥ ΤΑ ΜΥ-**

θεδρικοῦ Ναοῦ, τῇ 28ῃ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῇ 30ῃ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐπεσκέφθη τῇ 5ῃ εἰς BROOKLYN NEW YORK διαφόρους χώρους διὰ σύστασιν νέας Κοινότητος, τῇ 14ῃ τὴν Κοινότητα τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης ἐνημερωθεὶς ἐπιτολίως ἐπὶ τῆς προόδου τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν καὶ τῇ 25ῃ μετὰ κλιμακίου τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως διάφορα εὐαγγῆ ἰδρύματα καὶ διένειμε Χριστουγεννιάτικα δῶρα.

Ἐδέχθη τῇ 20ῃ τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Εἰρηναῖον, Ἀρχηγόν τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς καὶ τῇ 22ῃ ὁμάδα κληρικῶν ἐξ Ἑλλάδος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ

Τῇ 19ῃ Δεκεμβρίου ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Στέφανος, ὅστις καθ' ὅλον τὸ μέχρι τότε διάστημα ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ Μονὰς τῆς Θεοσώστου ἐπαρχίας Του. Τῇ 20ῃ μετέσχε συσκέψεως ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῇ 27ῃ δέ, ἡμέρα τῶν Ὀνομαστηρίων Του, ἐλειτούργησε ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Ἀποστόλου Μάρκου ἐν Μαρκοπούλῳ Ἀττικῆς, συνιερουργούντος καὶ τοῦ

Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου. Τὴν Α.Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηθῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιον, κωλυόμενον νὰ ἱερουργήσῃ λόγῳ μεταβάσεως Του ἐν τῇ ἐορταζούσῃ ἐν Π. Ἡρακλείῳ Ἱερᾷ Μονῇ, ἐξεπροσώπησεν ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. π. Χρυσόστομος Βάρκας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος:

Ἐτέλεσε τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου π.ἔ. τὰ ἐγκαινία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Μπάλας, συνιερουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου καὶ Πατρῶν κ. Θεοφίλου.

Πρόεστη τῇ 11ῃ Νοεμβρίου π.ἔ. τῆς Θ. Λειτουργίας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸν Βιλλίων, συνιερουργούντος Αὐτῷ καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Θεοφίλου, καὶ τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου π.ἔ. τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων, ἐν τῷ ὁμώνυμῳ Ἱερῷ Ναῷ Χαϊδαρίου, κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον.

Ἐχοροστάτησε τῇ 5ῃ κατὰ τὸν Ἑσπερινόν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν, συμπροσευχομένου καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Θεοφίλου.

ΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΤΕΡΟΥΝΤΑΙ ΑΓΙΑΣΤΙΚΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Βενέδικτος Παπαδόπουλος ἀπῆλθεν εἰς Κύριον. Πλείστα ὄσα ἐγράφησαν περὶ τεκτονικῆς αὐτοῦ ιδιότητος. Μὴ ψαύοντες τὸ ἐν λόγῳ θέμα, διότι μόνον ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς Θεός γνωρίζει, σχολιάζομεν ἐν γεγονός, ὅπερ ἀπέδειξεν τὴν αὐστηράν αὐτοῦ προσηλωσιν εἰς τὸ ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων θεσπισθέν Ἑορτολόγιον. Κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπίσκεψίν του τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἐνήστευσεν τὸσον αὐτός, ὅσον καὶ ὁ συνοδός του Μητροπολίτης Καισαρείας Βασίλειος τὴν 29ην Αὐγούστου κατὰ τὸ Παλαιόν Ἑορτολόγιον, μολονότι τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Πατριάρχης Βενέδικτος παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν νεοημερολογιτῶν ἐπισκεπτῶν του Ἱεραρχῶν. Ὡσαύτως τὴν 14ην Σεπτεμβρίου (Ν.Η.) κατέλυσεν ἐπιδεικτικῶς εἰς πάντα, τονίζων οὕτω τὴν ἐμμονὴν του «ἐν οἷς ἔμαθε καὶ ἐπιστάθην». Εὐχόμεθα ὁ διάδοχός του νὰ ἀποδῇ ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ νὰ καταδικάσῃ τὴν οἰκουμενιστικὴν «εὐγένειαν», ἥτις, μόνον φθοράν προκαλεῖ τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ.

«ΜΑΣ ΦΡΑΓΚΕΨΑΝ»

Αὐτὸ εἶπον τῷ 1924 πάντες οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ὅταν εἶδον νὰ ἀντικαθίσταται τὸ ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων θεσπισθέν Ἑορτολόγιον, διὰ τοῦ ἀποκρουσθέντος ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας Παπικοῦ. Καὶ δὲν εἶχον ἄδικον. Πλείστα τὰ παραδείγματα. Ἐσχάτως δὲ ἡ Ε.Ρ.Τ. ἠθέλησε «νὰ φραγκέψῃ» ἐπὶ περισσώτερον τὰς Ἑλληνικὰς Ὁρθόδοξους Οἰκογενείας. Τί ἐπραξεν; Περί αὐτοῦ ὁμιλεῖ ἡ ἐφημερίς «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΟΡΡΑΣ» τῆς 30ης Δεκεμβρίου 1980, τῆς ὁποίας τὸ ἐν τῇ 1ῃ σελίδι δημοσίευμα παραθέτομεν αὐτοῦσιον.

«Ἀλὰ Φράγκα»

Ἀνάμεσα σὲ δύο σφῆνες, πού μᾶς «ἐνημερώνουν» γιὰ τὴν ΕΟΚ σάν νὰ διαφημίζουν κανένα ἀπορρυπαντικό, τὰ τηλεοπτικὰ δίκτυα τοῦ ἐλλαδικοῦ Κράτους ἔδωσαν ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων ἓνα δημοσιογραφικὸ φιλμ ἀπὸ τίς χριστιανικὲς τελετὲς τῆς Βηθλεὲμ μετὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῶν Καθολικῶν καὶ μετὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Οὐνίας σὲ πρῶτο καὶ σὲ ὑστατο πλάνο. Οὔτε μιὰ λέξη γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, οὔτε μιὰ εἰκόνα Ὁρθοδόξου ἱερωμένου. Ἔτσι γράφεται πιά ἡ ἱστορία στὴν Ἑλλάδα τῶν Εὐρωπαίων «Ἀλὰ Φράγκα».

Καὶ ὅμως! Τὸ Σπήλαιον τῆς Βηθλεὲμ, ὅπου γεννήθηκε ὁ Χριστός, φυλάσσεται καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Πατριαρχεῖο τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ὁ ὑπερκείμενος Ναός τῆς Γεννήσεως ἀνήκει ἀποκλειστικὰ στίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ τηλεόρασις δὲν ἔδειξε τίποτε ἀπὸ τὸ Σπήλαιον οὔτε ἀπὸ τὸν

Ναό — παλαιότατο ὅσο σχεδὸν καὶ ἡ χριστιανωσύνη. Οἱ καθολικοὶ ἔχουν παρέκει τὴν δική τους, πέτρινη σάν κάστρο, ἐπιβλητικὴ ἐκκλησίᾳ κι ἐκεῖ, βέβαια ἦσαν στραμμένες οἱ κάμερες τῆς Εὐρώπης, μετὰ τίς ὁποῖες οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες «εἶδαν» τὰ γεγονότα πάντα ξένοι, ἀλλὰ Εὐρωπαῖοι. Ἡ Ὁρθοδοξία ὑπέστη ἐκλειψὴ στὸν φακὸ τῆς Εὐρώπης. Κι ἦταν πολὺ φυσικὸ γιὰ τί κανεὶς Εὐρωπαῖος — τουλάχιστον τῆς ΕΟΚ — δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος. Οἱ δικοὶ «μας» φρόντισαν νὰ μᾶςβάλουν τὰ εὐρωπαϊκὰ γυαλιὰ γιὰ νὰ δοῦμε τὴν Βηθλεὲμ φραγκεμένη. Δὲν τῷχε πετύχει καμμιά δύναμις ἴσα μετὰ σήμερα. Οὔτε οἱ Σταυροφόροι.

Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ἡ παράλειψις δὲν ἔχει ἴσως πολλὴ σημασία. Δείχνει ὅμως τὸ βάθος καὶ τὴν κατεύθυνση τῆς σκέψεως, πού θὰ ὑποχρεωθούμε νὰ ἀκολουθήσουμε, σάν τὰ σκυλάκια, ἑαυμάτωτοι καὶ λιμασμένοι μέσ' στὴν ΕΟΚ νομίζοντας, οἱ φουκαράδες, πῶς ἔτσι «τὰ καταφέραμε» κι ὅλας. Προσδεύσαμε.

Ὁ ἐλληνισμὸς ἔχει μίαν παγκόσμια μοναδικότητα. Δὲν ἔχει τὸ ὁμοίό του στὸν κόσμον. Κι αὐτὸ — ἄσχετα ἂν θεωρεῖται καλὸ ἢ κακὸ — σφραγίζει τὴν ἐθνικὴ του ταυτότητα. Μᾶς διέσωσε μέσα ἀπὸ τὰ κύματα τῶν καιρῶν. Τώρα αὐτὴν τὴν μοναδικότητα τὴν ἐγκαταλείπουμε χάριν εὐκολίας.

Χωνευόμαστε σ' ἓνα σύνολο τελείως ἀλλοιώτικόν, πού μᾶς ἀπορροφᾷ καὶ λειαινεῖ ὅλες τίς ἐθνικὲς μας προεσχέσεις. Μπαίνουμε στὸ καλούπι, ὅπως τὰ τοῦβλα. Κι αὐτὸ, βέβαια, δὲν ὀφείλεται σὲ καμμιά πρόθεση τῆς Εὐρώπης. Ὁφείλεται ἀποκλειστικὰ στὴν πνευματικὴ νωθρότητα, στὴν ἑλλειψη ἐλληνικοῦ ἡθους, στὴν κάμψη τῆς δικῆς μας ἐργηγόρσεως.

Εἶναι βαρεῖά ἡ διαπίστωση, ἰσοβαρὴς ἴσως μετὰ ταφόπετρα. Ἀλλὰ ἔτσι εἶναι δυστυχῶς... Κάποιος ἀπὸ τοὺς τοὺς πολώνυμους καὶ πολυμιθῶντες «ἀρμοδίους» τῆς ἐλληνικῆς — ὑποτίθεται — τηλεοράσεως σὲ ἀμφότερα τὰ κανάλια ὀφείλει νὰ ἀντιληφθῇ, ἐκτός κι ἂν ἦταν στραβός, πῶς τὸ φιλμ πού εἰσέπραττε ἀπὸ τὴν Φραγκιά δὲν προσορίζονταν γιὰ ἐλληνικὴ κατανάλωση. Προσορίζονταν γιὰ τοὺς καθολικοὺς ἢ τοὺς ὁποῖους ἄλλους Εὐρωπαίους. Ἡ εἰκόνα ἰσοπέδωνε τὸν ἐλληνισμό, ἐξαφάνιζε τὴν Ὁρθοδοξία, ἔρχονταν σὲ εὐθεία ἀντίθεση μετὰ τίς μακραίωνες παραδόσεις καὶ τὴν ἀταλάντευτη πίστη τοῦ Γένους. Τὴν πέρασε ἡ ἐλληνικὴ τηλεόρασις χριστουγεννιάτικα σὲ ἑκατομμύρια ἐλληνικὰ σπῖτια χωρὶς κανὲν νὰ ἐννοήσῃ τί διέπραττε.

Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ, ἀλλοίμονον, σὲ ἄλλα ἐπίπεδα, σὲ πολὺ κρισιμώτερα θέματα. Καὶ θὰ συμβαίνει ἀπὸ αὔριο συνεχῶς, κάθε μέρα, κάθε λεπτό, σὲ κάθε ἐκφραση τῆς ζωῆς μας, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθῃ κανεὶς. Γιατί θ' ἀποτελῇ ἓνα ρεῦμα ἀπὸ τέτοιες «λεπτομέρειες». Τὸ νερὸ τῆς Φραγκιάς θὰ περνᾷ ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ πέτρα, πού ἄντεξε στὸν χρόνο, στίς λαίλαπες, στίς ἐπιδρομές, στοὺς κατακτητὲς, στὴ φωτιά

καί στὸν θάνατο. Καί θά τὴν λειαίνῃ συστηματικά, μεθοδικά, ἀνελέητα, ἕως ὅτου τῆς σβῇ σὺν τὴν ἐπιγραφὴν Ἑλλάς, ποῦ δὲν συντίθεται ἀπὸ πέντε ἑλληνικά γράμματα μόνον, ἀλλὰ ἀπὸ μεγάλες ἠθικές ἀξίες, μοναδικές στὸν κόσμο - ἑλληνικές.

Τὸ ξεύρουμε. «ὦχ, ἀδερφέ». Αὐτός ἀκριβῶς εἶναι ὁ κίνδυνος. Ὁ ὕπνος καί τὰ ὄνειρα ποῦ θά βλέπουμε μέ ξένα γυαλιά. Μὲ γεμᾶτο στομάχι κι ἐγχρωμὴ τηλεόραση.

Καληνύχτα, Ρωμιοί.

N. I. MERTZOS

ΔΙΑΤΙ ΗΛΛΑΞΕ ΓΡΑΜΜΗΝ;

Ἀθηναϊκὴ ἐβδομαδιαία ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίς εἰς ἄρθρον τῆς (4ῃ σελ.) περὶ τοῦ αὐτοανακηρυχθέντος ἐσχάτως εἰς «οἰκουμενικὸν πατριάρχην» Θεοκλήτου Καντάρη, ἀναφέρει εἰς τὰς δὴθεν «Ἱεράς Συνόδους Γ.Ο.Χ.» καί τὴν ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου Σύνοδον. Καί ἐρωτῶμεν: Ἄγνοεῖ ἡ καλὴ ἐφημερίς τὸ ποῖόν ὅλων αὐτῶν τῶν ἐμφανιζομένων ὡς «Παλαιοημερολογιτῶν»; Ασφαλῶς ὄχι. Μήπως ἡ σύνταξις τῆς ἐφημερίδος ἀγνοεῖ, ὅτι ἡ Κανονικὴ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι ἐκείνη, ἥς ἡγεῖται ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὐξέντιος, γνήσιος, νόμιμος καί κανονικὸς διάδοχος τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Κυροῦ Χρυσόστομου (πρ. Φλωρίνης); Ἐάν ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ ἀγνοοῦν οἱ ἰθύνοντες τῆς ἐφημερίδος, τότε διατί συμπεριέλαβον τὴν Κανονικὴν ἀρχὴν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τῶν καιροσκοπῶν; Ἐάν τὰ ἀγνοοῦν, πῶς δικαιολογεῖται ἡ ἐν ἔτει 1971 δημοσίευσίς τῆς φωτογραφίας τοῦ Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν κ.κ. Αὐξεντίου ἐν τῇ 4ῃ αὐτῆς σελίδι, ἐπὶ τῷ πανηγυρικῷ ἐορτασμῷ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας; Δύο μέτρα καί δύο σταθμὰ χρησιμοποιοῦν οἱ συνάδελφοι τῆς γείτονος ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος;

ΣΩΡΕΙΤΗΣ

Ὁ Πάπας τῆς Ρώμης διαγράφει καί ἀνακηρύσσει ἁγίους.

Ὁ Στυλιανὸς Χαρκιανάκης «Ἀρχιεπίσκοπος» Αὐστραλίας βεβαίωσι, «ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν ἅγιοι καί ἐκτός τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ» («ΟΡΘ. ΤΥΠΟΣ» 14.11.80).

Ὁ Τεκτονισμὸς διδάσκει ὅτι, ὅστις κατέχει τὸν 30ὸν βαθμὸν, ἴτοι τὸν τοῦ Ἰππότου Καδῶς, τυγχάνει «ἅγιος καί ἐξηγνισμένος».

Ἄρα καί οἱ τρεῖς συναντῶνται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον!

«Η ΘΗΒΑΪΔΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ»

Ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον ἐκυκλοφόρησε τὸ θαυμάσιον βιβλίον τοῦ κ. Πέτρου Μπότση, ὁπερ ἀναφέρεται εἰς τὰς ἀσκητικὰς μορφὰς τῆς «Ἀγίας Ρωσίας». Ὁ κ. Μπότσης διὰ τοῦ ἔργου τούτου φωτίζει τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων ὁ-

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἀρχιμ. Κύριλλος Κουρτέσης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δραχμαὶ 200 ἑτησίως

B) ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Δολλάρια 20 ἑτησίως

Γ) Τιμὴ ἐκάστου τεύχους δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑΣ

Ναυάρχου Ἀποστόλη 5 - Τηλ. 32.50.563

σκητῶν, οἵτινες ἐδημιούργησαν τὴν «χρυσὴν ἐποχὴν» διὰ τὸν Ὁρθόδοξον Ρωσικὸν Μοναχισμόν. Ἐκ τῶν κειμένων διακρίνει ὁ ἀναγνώστης τὸν δεσμόν καί τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Βυζαντίου εἰς τὰς Σλαβικὰς φυλάς. Ἡ «Θηβαΐδα τοῦ Βορρά» μᾶς γνωρίζει, μίαν ἀγνωστον περιοχὴν, ὅπου πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἔκαμαν βίωμά των τὸν Ὁρθόδοξον μοναχισμόν, ὥστε ἡ περιοχὴ αὕτη δικαίως νὰ καταστῇ συνώνυμος τῆς Αἰγυπτιακῆς, ἥτις ἀνέδειξε πληθύν Πατέρων. Ὅθεν, συνιστῶμεν ἐκθύμως τὸ βιβλίον τοῦτο.

Σελίδες 336, Δραχμαὶ 300.

Διτίθεται εἰς ἅπαντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλιοπωλεῖα.

Κεντρικὴ διάθεσις:

Πέτρος Ἀθ. Μπότσης

Δραγούμη 14, Ἀθῆναι Τ.Τ. 612

Τηλ.: 36.07.215 καὶ 742.182.